

200705647/1.

Datum uitspraak: 14 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/8228 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 9 juli 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

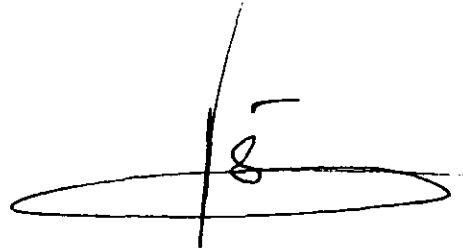
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 september 2007

422.

Verzonden: 14 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/8228

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 9 juli 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierra Leone,se,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. M.A.C. Siemerink,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. V.A.M.W. 't Hoen.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 15 juni 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 30 januari 2007 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiser heeft op 8 januari 2002 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 15 mei 2002 ingewilligd en aan eiser is een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 8 januari 2002 en geldig tot 8 januari

2005. Op 1 december 2004 heeft eiser de onderhavige aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend.

3. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

4. Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

5. De rechtbank stelt vast dat eiser de juistheid van de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone niet heeft bestreden. Gelet hierop is dan ook niet in geschil dat de rechtsgrond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

6. Eiser heeft desgevraagd ter zitting meegedeeld dat hij een beroep doet op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c en d, van de Vw 2000 voor wat betreft de ex tunc-toetsing.

7. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiser heeft zijn land van herkomst verlaten vanwege de omstandigheid dat hij door rebellen is opgepakt en mishandeld, omdat zijn vader imam is. Nadien is eiser door militairen bevrijd. Eiser wilde niet in dienst en moest vervolgens onderduiken. Daarna moest eiser weer vluchten voor de rebellen en is hij in Guinee terechtgekomen. Uiteindelijk is eiser in Nederland terechtgekomen.

8. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat de vraag of eiser ten tijde van zijn aanvraag in aanmerking kwam voor toelating op een van de gronden, bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 ontkennend dient te worden beantwoord.

9. Eiser heeft in de gronden van beroep in de eerste plaats verwezen naar het aangevoerde in de zienswijze. Voorts heeft eiser in de gronden van beroep onder meer aangevoerd dat hij in aanmerking komt voor verblijf op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b dan wel c, van de Vw 2000 genoemde grond. Hiertoe heeft eiser het volgende aangevoerd. Naar de mening van eiser heeft verweerder ten onrechte het ontbreken van documenten tegengeworpen. Eveneens heeft verweerder ten onrechte gesteld dat eiser onvoldoende informatie heeft verschaft omtrent zijn reis: naar de mening van eiser heeft hij naar vermogen verklaard. Eiser is van mening dat het bestreden besluit op dit punt onvoldoende is gemotiveerd. Voorts is eiser van mening dat zijn relaas geloofwaardig is. In dit verband heeft eiser onder meer gesteld dat zijn verklaringen voldoende nauwkeurig zijn gezien zijn opleidingsniveau. Zo wijst eiser er op dat hij tijdens het nader gehoor de juiste naam van het vluchtelingenkamp, , en de daarbij gelegen plaats, , heeft genoemd. Eiser heeft voorts verklaard hoe hij en anderen uit het kamp zijn verjaagd. Hij heeft verder een beschrijving gegeven van het kamp, de tenten van blauw plastic, de blanke en zwarte hulpverleners en het logo van Unicef. Eiser heeft kortom het vluchtelingenkamp net over de grens, , beschreven. Eiser is van mening dat hij, gezien de positie van zijn vader, ten tijde van de aanvraag in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde grond. Daarnaast heeft eiser aangevoerd dat de behandeling die hij is ondergaan bij de rebellen onder de limitatieve

opsomming van het traumatabeleid valt, zodat hij ten tijde van de aanvraag in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 genoemde grond.

10. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

11. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

12. Verweerder heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas te onderbouwen. De reden welke eiser aangeeft voor het ontbreken van een identiteitskaart, namelijk dat hij nimmer een identiteitskaart heeft aangevraagd, wordt door verweerder als ontoereikend van de hand gewezen. Hiertoe wijst verweerder er op dat uit het algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 april 2005 (DPV/AM-873436) blijkt dat in het land van herkomst vanaf augustus 2000 een nieuw systeem geldt, waarbij elke burger vanaf zestien jaar verplicht is een identiteitskaart aan te vragen. Dat het oorlog was en niet iedereen in de gelegenheid was om een identiteitskaart aan te vragen alsmede dat de vereisten voor de aanvraag redelijk veeleisend waren, doen naar de mening van verweerder niets aan het vorenstaande af. Van eiser had verwacht mogen worden dat hij op zijn minst een poging zou ondernemen om een identiteitskaart aan te vragen. Hiervan is niet gebleken. Evenmin is gebleken dat hij nimmer in de gelegenheid is geweest om een poging te ondernemen om een identiteitskaart aan te vragen. Eiser heeft zelfs verklaard dat het niet zijn prioriteit had om een identiteitskaart aan te vragen, aldus verweerder. Dat in het ambtsbericht van 2001 is vermeld dat de tweede fase, afgifte aan de bevolking, van start is gegaan in 2001 en dat deze fase op het moment van dat ambtsbericht nog niet was afgerond, doet niets aan bovenstaande verwachting af. Het ontbreken van identiteits- en nationaliteitsdocumenten ligt, aldus verweerder, dan ook geheel in de risicosfeer van eiser en ontslaat hem derhalve niet van de verantwoordelijkheid die hij dienaangaande persoonlijk heeft te dragen. Gelet op het vorenstaande wordt eisers stelling dat ten onrechte aan hem is tegengeworpen dat hij geen identiteitskaart heeft aangevraagd, door verweerder niet gevolgd. Het is aan eiser om zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken, aldus verweerder.

Gelet op het vorenstaande is verweerder dan ook van mening dat eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag niet aan hem is toe te rekenen.

13. Voorts heeft verweerder er op gewezen dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute. Hierbij is van belang dat hij zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met enig (indicatief) bewijs. Bovendien is eiser niet in staat gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute af te leggen. Eiser stelt met twee verschillende schepen naar Nederland te zijn gereisd. Van een persoon die per schip stelt te zijn

gereisd, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de exacte datum en plaats van vertrek, tussenstop en aankomst, de kleur van de buitenkant van de schepen, de naam van de schepen, de duur van de reizen en namen van personen die hem hebben bijgestaan tijdens zijn reis, waartoe eiser niet in staat is gebleken, aldus verweerder.

14. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Hetgeen in dit verband in beroep is aangevoerd leidt niet tot een andere conclusie. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

15. Gelet op het vorenstaande is in casu sprake van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Indien er sprake is van een dergelijke situatie geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

16. Verweerder heeft zich in dat kader op het standpunt gesteld dat – naast de toerekenbare ongedocumenteerdheid – eiser bevreemdend wettende, vage, summiere en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. In dit verband heeft verweerder op het navolgende gewezen. Verweerder heeft er in de eerste plaats op gewezen dat eiser vage en summiere verklaringen heeft afgelegd omtrent de omstandigheid dat hij gezocht wordt door militairen. Eiser stelt dat hij gezocht wordt op grond van zijn religie en afkomst, te weten als moslim en Mandingo. Eiser heeft dit echter geenszins inzichtelijk gemaakt. Zo kan niet worden gevolgd dat hij als zoon van een belangrijke religieuze man, de imam, nimmer naar de koranschool is geweest om Arabisch te leren lezen en schrijven. Eveneens is eiser niet in staat gebleken om specifieke informatie te geven omtrent de Islam in zijn algemeenheid en de werkzaamheden van zijn vader als imam. Bovendien stelt eiser dat er twee werknemers van zijn vader bij hem in huis woonden. Eiser is echter niet in staat gebleken de namen van deze personen te noemen. De twijfel aan eisers stelling dat hij op grond van zijn religie en etnische afkomst te vrezen heeft, wordt naar de mening van verweerder bevestigd door hetgeen in het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 28 september 2001 (kenmerk DPC/AM -739404/02), paragraaf 3.3.3, is vermeld, te weten dat de regering de vrijheid van godsdienst respecteert en de bevolking hieromtrent zeer verdraagzaam is. Bovendien is uit het voornoemde ambtsbericht niet gebleken dat Mandingo's op grond van etnische afkomst in de negatieve belangstelling zouden staan, aldus verweerder.

Daarnaast heeft eiser, aldus verweerder, vage en summiere verklaringen afgelegd omtrent de aanval in zijn woonplaats, genaamd . Zo kan eiser niet aangeven wanneer deze aanval door rebellen plaats zou hebben gevonden. Van een persoon die een aanval door rebellen heeft ervaren, mag worden verwacht dat hij op zijn minst bij benadering kan aangeven wanneer deze ingrijpende gebeurtenis plaats zou hebben gevonden, aldus verweerder. Ten aanzien van zijn verblijf in heeft eiser evenzeer vage en summiere verklaringen afgelegd. Zo kan eiser zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel nachten hij daar heeft verbleven voordat de rebellen die plaats aanvielen, aldus verweerder.

AWB 07/8228

5

Verder heeft eiser, aldus verweerder, vage en summiere verklaringen afgelegd omtrent het vluchtelingenkamp in Guinee. Zo kan eiser zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel mensen er in het kamp verbleven. Tevens kan hij de duur van zijn verblijf in niet aangeven. De verklaring dat hij lang in het kamp heeft verbleven, is niet afdoende nu van een persoon die daadwerkelijk in een vluchtelingenkamp heeft verbleven mag worden verwacht dat hij op zijn minst bij benadering kan aangeven hoe lang hij daar zou hebben verbleven, aldus verweerder. Voorts heeft verweerder er op gewezen dat eiser ook ten aanzien van het "kamp" op het erf in vage en summiere verklaringen heeft afgelegd. Zo kan eiser niet aangeven hoe lang hij daar heeft verbleven en hoeveel mensen daar zouden hebben verbleven. Tevens kan eiser niet de straatnaam noemen waar het kamp zich bevond. Eiser stelt dat de broer van zijn vriendin daar ook zou hebben verbleven, echter eiser kan niet de naam noemen van de desbetreffende broer. De verklaring dat eiser hem "zwager" en zijn vriendin hem "oudere broer" zou noemen volgt verweerder niet nu die persoon directe familie van de vriendin van eiser zou zijn. Tevens kan eiser weinig vertellen ten aanzien van de mensen die daar werkten. De verklaringen dat het waarschijnlijk mensen waren die voor een organisatie werkten en dat het blanke en donkere mensen waren, is naar de mening van verweerder niet afdoende. Van een persoon die door een bepaalde organisatie zou zijn geholpen, mag worden verwacht dat hij meer concreet is omtrent de personen aan wie hij zijn problemen toevertrouwde, aldus verweerder. Het vorenstaande leidt naar de mening van verweerder tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiser aangaande de door hem ondervonden problemen die uiteindelijk ertoe hebben geleid dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

17. Eiser heeft in zijn zienswijze van 5 oktober 2006 aangevoerd hij het onzorgvuldig en in strijd met het "opgebouwde" vertrouwen acht hem na bijna zes jaar nog terug te sturen naar Sierra Leone. Verweerder volgt eiser hierin niet en wijst hiertoe op het volgende. Weliswaar heeft eiser een verblijfsvergunning asiel gehad op grond van het categoriale beschermingsbeleid en is er eveneens sprake geweest van een trage besluitvorming inzake de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, doch dit houdt naar de mening van verweerder niet in dat eiser op basis van opgebouwd gerechtvaardigd vertrouwen er van uit kon gaan dat hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou worden verleend, nu eiser wist dat zijn eerdere verblijfsvergunning van tijdelijke aard was, zodat reeds hierom geen sprake kan zijn van opgewekt vertrouwen.

18. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

19. Het geen in beroep is aangevoerd leidt niet tot een andere conclusie. In dit verband merkt de rechtbank op dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het aangevoerde in beroep omtrent het vluchtelingenkamp onvoldoende is om het gestelde verblijf in dat kamp aannemelijk te maken, daar het algemeen toegankelijke informatie betreft. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat het aan eiser is om zijn relaas aannemelijk te maken, waarin hij niet is geslaagd.

20. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een andere conclusie. Uit het vorenstaande volgt dat het bestreden besluit voldoende draagkrachtig is gemotiveerd.

21. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b dan wel c, van de Vw 2000 genoemde grond.

AWB 07/8228

6

22. Derhalve heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 34 van de Vw 2000 kunnen afwijzen, aangezien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

23. Het beroep is derhalve ongegrond.

24. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van mr. D.S. Arjun Sharma als griffier en uitgesproken in het openbaar op 9 juli 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE EN INFORMATIE
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

12 JULI 2007

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Spinhuiswal 2
5211 JG 'S-
HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-
HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

mw. mr. C.C.H.M.
Backerra
advocaat

mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat

mw. mr. H.W. Costermans
jurist

mw. mr. I. van den Elshout
advocaat

mw. mr. E.L. Garnert
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

mw. mr. J.M. Landsman
jurist

mw. mr. M.A.C. Siemerink
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Oerdegelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

Afd. Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Enkel per fax : 070 - 36 51 380
Aantal pagina's : 11

APPELSCHRIFT

's- Hertogenbosch, 8 augustus 2007

Betreft :
Verblijvende te :

Geboortedatum :
Land van Herkomst : Sierra Leone
Ons kenmerk : MCS / 0601998

Appellant is woonachtig te [] kiest in deze woonplaats op het adres van mw. mr. M.A.C. Siemerink werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 1308, 5200 BJ 'S-HERTOGENBOSCH, die tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is, met recht van substitutie. Een machtiging dienaangaande treft u hierbij aan (productie 1).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 12 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007, met het procedure.nr. 07/8228. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 2).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verder te noemen verweerder, van 30 januari 2007.

GRIEVEN

Appellant heeft tegen de uitspraak de volgende grieven.

Grief één:

De eerste grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank waarin zij stelt (r.o.14) naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend.

Toelichting

De rechtbank miskent hiermee de gemotiveerde (en niet door verweerder betwiste) stelling van appellant, dat op het moment van zijn vlucht in Sierra Leone nog nauwelijks aanvang was gemaakt met het afgeven van documenten. De eerste fase was gericht om overheidsbeambten in het bezit te stellen van documenten. Ook is door appellant aangevoerd wat niet door verweerder is bestreden dat hij op het moment van zijn vlucht geen rekening heeft kunnen houden met verweerders eisen

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5007	B - 8 AUG 2007
ZAAKNR.	5647
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

in 2007. Immers Sierra Leone was op dat moment nogal onrustig, zelfs in zulke mate dat verweerder een categoriaal beschermingsbeleid voerde. Dat verweerder nu in retrospectief verwacht en zelfs appellant afrekent op het feit dat hij in die situatie geen document heeft geprobeerd te verkrijgen is onredelijk. De rechtbank heeft dit echter miskent door in een standaardoverweging te stellen dat verweerder in redelijkheid wel tot dit oordeel kon komen.

Meer in het algemeen mag appellant van de rechtbank niet verwachten dat zij op alle namens hem ingediende argumenten inhoudelijk in gaat, maar nu verweerder deze argumenten niet ontkent, maar hier feitelijk langs heen gaat, had de rechtbank niet zo maar deze standaardoverweging mogen toepassen. Hiertegen richt zich de eerste grief.

Grief twee:

De tweede grief richt zich tegen de standaard overweging van de rechtbank in r.o. 18: *marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang gezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.*

Weliswaar is ondergetekende zich ervan bewust dat het toetsingskader van de vreemdelingenkamers gelimiteerd is, maar met deze overweging heeft de rechtbank werkelijk op geen enkele wijze laten zien hoe de verschillende argumenten zijn gewogen. Gezien het feit dat appellant bij aankomst in Nederland voldoende geloofwaardig werd geacht om hem een 29-d vergunning te verlenen, en verweerder met onzes inziens subjectieve beoordelingen van appellants kennis en verklaringen tot ongeloofwaardigheid heeft geconcludeerd, had de rechtbank uitgebreider dienen te motiveren. Het rechtsgevoel van appellant is op geen enkele wijze bevredigd door deze uitspraak, nu het een opsomming van het procesdossier is, zonder enige blijk van een beoordeling (zelfs geen marginale) door de rechtbank.

Hiertegen richt zich de tweede grief.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellant gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mw. mr. M.A.C. Siemerink
gemachtigde

Bijlage: Afschrift uitspraak rechtbank 'sGravenhage, nevenzittingsplaats
Zittingsplaats_RB van Datum, Procedure beroep
Afschrift machtiging